

PRUŽITI DRUGI OBRAZ?

7. nedjelja kroz godinu, C

„*Tko spozna misao Gospodnju, tko li mu bi savjetnikom?*“ (Rim 11,34). Upravo nam to pada na pamet kada opet u današnjem evanđelju čujemo: „*Onomu tko te udari po jednom obrazu pruži i drugi.*“ Možemo li to doista tako lako razumjeti? Možemo li mi to samo tako prihvatiti? Neki pokušavaju biti duhoviti pripovijedajući kako je netko jednom prilikom upravo tako i postupio: kada je udaraču pružio i drugi obraz i tako dobio i drugi udarac, onda je zasukao rukave, stisnuo šake i rekao: „Ovdje sada prestaje evanđelje...“ Uza sve duhovitosti, pitanja ipak ostaju. Traži li Isus doista od nas da posvema pustimo nasilnike da rade što im se prohtije? Kako razumjeti, kako protumačiti ove Isusove riječi? Kao i uvijek, bit će najbolje i ovdje tumačiti Pismo samim Pismom.

U prvom čitanju Šaul progoni Davida, tražeći njegovu glavu. David bježi. U određenom trenutku se dogodilo da je David mogao ubiti Šaula na spavanju. I ipak to ne čini. Biblija hvali takav Davidov postupak i u kasnijem razvoju događaja pokazuje kako on time ništa nije izgubio, nego, naprotiv, dobio: David je postao kraljem i još jače utvrdio kraljevstvo.

Ipak, najviše nam u tome smislu govori sam Isus. Pomislimo. Bog šalje svoga jedinorođenoga Sina koji postaje čovjekom, nama u svemu sličan osim u grijehu. A Isus sam za sebe govori da nije došao da bude služen, nego da služi i život svoj daje za druge. Doista, „*prošao je svijetom čineći dobro*“. Kad ga odbacuju, on i dalje uporno propovijeda. Kad ga izruguju, on i dalje liječi i tješi. Kad mu se suprotstavljaju, on uporno i dalje poučava i naviješta. Upravo kako veli prorok: „*Trske napuknute prelomiti neće, stijena što tek tinja neće ugasiti.*“ I na koncu „*kao janje na klanje*“ predaje se. Zašto se Isus tako ponaša? Zato što bi čovjek grešnik bio vrijedan tolike njegove ljubavi? Ne. Nego zato što nas ljubi. I onda dolazi vrhunac Kristova djelovanja. Bio je poslušan svome Ocu sve do smrti, smrti na križu. Mogao je u pomoć pozvati nebeske legije, ali nije. Upravo svojim nenasiljem, upravo svojom predanošću učinio je najveće djelo u povijesti čovječanstva: svojom predanošću prinio je sama sebe jednom za svagda i tako ponovno povezao nebo sa zemljom, uspostavio pravi djetinji odnos između Boga i čovjeka. Što je u tom kontekstu značio Petrova mač i onaj udarac mačem kad je čovjeku odsjekao uho?

Isus nas dakle uči nenasilju. Ne onom stoičkom pristupu po kojem čovjek mora trpjeti jer se ionako ne može ništa promijeniti. Isus nas uči ljubavi. Da ljubimo svoje bližnje kao sebe same, da ljubimo jedni druge onako kako nas ljubi Bog, da imamo strpljivosti i razumijevanja jedni prema drugima onako kako Bog ima za nas ljubavi i strpljivosti. Jer, Bog nas voli zbog nas samih, zato što smo njegova djeca, a ne stoga što bismo mi to posebno zaslužili. A utjelovljenje te Božje ljubavi je sam Božji Sin - Krist koji se iz ljubavi za nas predaje.

Bilo bi posve krivo kad bismo, potaknuti Isusovim pozivom na ljubav i nenasilje, počeli davati upute drugima, otprilike onako kako to neki licemjerno sa Zapada govore nama. Ovaj je Božji poziv osoban. Mogu li ja tu Isusovu riječ razumjeti, prihvatiti i njegovom milošću provoditi? Ne brinimo se: onomu koji doista želi vršiti volju Božju Bog daje i mudrosti da razumije i snage da izvrši.

Zvonko Pažin